

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Eivinds Drøm

Citation: Baggesen, Jens: "Eivinds Drøm", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 129. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen05tom-shoot-workid55988/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: *Blandede Digte. 2. Samling. - 1903*

Eivinds Drøm.

Jeg sad paa en Klippe ved Verandis Bæf,
Med Luuren i Haand, og i Pansen paa Træf,
Der maaled i Runer, hvad Skulda kun saae,
Og lettede det, som paa Hjertet mig laae.

Da nærmed en Dverg mellem Klipperne sig:
„Prindsessen Alvilde vil tale med dig.“ —
Op sprang jeg fra Stenen, bortslængte min Luur,
Og fløi, meer end gif, til den Nødiges Buur.

Paa Veien jeg tænkte med Uroe mig om:
Hvorfor vel det himmelske Budskab mig kom?
Hvad Nørrigs Afsyniers Dronning i Qvel
Vel maatte befale sin lydige Træl?

Jeg jitted og tilte, forvirret og glad,
Med Haab, og med Frygt for jeg vidste ei hvad.
Og Aftinen omstirred med døende Smil
Min bærende Fods uvilkaarlige Til.

Dog seirede Haab; og med Tillid i Sind
Jeg treen i det aabnede Jomfruebuur ind —
„Det gaae, som det vil, hoor Alvilde gaaer frem,
flye Helvedes Skygger, og Angest med dem!“

Og var jeg et fuldeltig Kæf; thi jeg skialo,
Da Dørren sig pludselig aabnede halv —
Alvilde treen frem — og min blendede Sands
Nu drukned i Buuret opfyldende Ølands.

Nedbøjet til Jorden, mit frygtsomme Blik
Knap veded at hæve sig, da hun fremgik
Og, tæt ved sin Terne, mig over for stod —
Dog samled omsider jeg hele mit Mod:

Jeg Siet slog op; men, o Skæf! hvad jeg saae,
Mig lod det i Hastighed atter nedslaae —
Som truffet af Lyn, joer det blandede ned;
Thi Dviernes yndige Dronning var vred.

„Dig, Fenris af Udgaard!“ saa talte hun, „fly!
Jeg kender dig! hort! mine Bliffe du flye!
Du troer at bedrage mig! vild, at jeg alt,
Som Barn, dig har seet i den samnte Gestalt!“

Det traf mig som Himnelens Styrten. Hvert Ord,
En Tordenpiil lig, i mit Hjerte nedfoer —
Mig syntes, at Skabningen rullede bort;
Og alt for mit bristende Dø blev fort.

Dog stammed jeg i min fortvivlelse frem:
„Det gaaeste jeg aldrig Uernes hjem —
Vel blendes mit Blik i Ufyniers Sal —
Men alt, hvad af Fenris jeg har, er hans Qual.“

Jeg nævnte mit Navn, og ved Odin jeg soor,
„At ingen Alvildes Tilbeder i Nord
I Trofskab og Ydmyghed lignede mig“ —
Og bad den smaa Ternelild tale for mig.

„Jeg tale for dig, Mandfærdigheds Mand!
Din Nægten bevije!“ udbød hun med Haan —
„Du Son af den fader, som Lagnen kom fra,
Naar du siger Nei, siger Sandheden Ja!“

„Bort! paf dig!“ — Jeg vendte mig. Dybt i en Draa
En indfattet glimrende Plade jeg saae —
Jeg bliffed i Pladen — o Skræk over Skræk! —
Og stued mig selv med Ulgartiloks Træk —

Jeg stuede Fenris i hvert. Mine Been
Knap bare mig; Hjertet af Angest blev Steen.
Jeg Udgangen ravende søgte; men Dee!
Jeg Dærrer ei fandt — jeg den ei kunde see.

Af Rædsel og Smerte nu stærked mit Blod —
Fortvilet, forsteenet, urærlig jeg stod —
Jeg Hinderen bad aabne det bærende Gulv
Mit arme, forbandede, glubende Liv.

„O! styrk mig!“ — saa bad jeg, med tisenende Sved,
„Tü Nastrond, til Nifheims, til Helvede ned!
Jeg hellere der vil udsæde mit Blod,
End gjøre den Dyse, jeg elsker, imod!“

„Nu vel da, Forræder!“ Prindsessen brød ud:
„Du staaer imod Stik, og du staaer imod Skud;
Men viid, at jeg har, i mit Gjemme, forvart
Et Svyd, som kan dræbe dig sikkert og snart!“

„Gaae, Ternelid, hent mig den Vidiegreen,
Som myrdede Balder!“ — Hun ikke var seen —
Løb hen til et Gjemme med inderlig Fryd,
Og rakte Prindsessen det dræbende Spyd.

Hun tog det, og svang det, og nærntte sig mig,
En Nerne med Asathors Lynstraale lig;
Med Himmelens Høihed i myrdende Blik,
Guddommelig rædsom Alvilde fremgif.